

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové v právní věci žalobců **1) Ing. P.T.**, bytem ■■■ a **2) E.P.**, bytem ■■■, zastoupených advokátem JUDr. Janem Vodičkovu z Advokátní kanceláře, se sídlem Valdštejnská 381/6, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **OÚPSŘ 219/2012-330 ze dne 6.zář 2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OÚPSŘ 219/2012-330 ze dne 6.zář 2012 s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 6.9.2012 potvrdil krajský úřad rozhodnutí Městského úřadu Hodkovice nad Mohelkou čj. SÚ-1124/2010/J/Rozh2-330 ze dne 19.6.2012. Tímto rozhodnutím bylo stavebníkům Ing. T.i a E.P. nařízeno podle § 88 odst. 1, písm. b/ zákona č. 50/1976 Sb. Odstranění nepovolené stavby – oplocení v katastrálním území Záskalí – Hodkovice nad Mohelkou na parcelách ppč. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■. V odůvodnění svého rozhodnutí pak krajský úřad rozvádí na základě jakých skutkových a právních závěrů dospěl k tomu, že odvolání obou žalobců zamítl a rozhodnutí učiněné v prvním stupni potvrdil.

Ve své včas podané žalobě navrhuje žalobci Ing. T. a E.P., aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému a aby žalovanému byla povinnost nahradit žalobcům náklady řízení. Svá žalobní tvrzení opírají o následující.

Ohledně tzv. nepovolení stavby žalobci uvádějí, že stavebník stavbu oplocení řádně oznámil dne 1.7.2005 a dále dne 1.9.2005 řádně ohlásil stavbu plotu. Stejně tak učinil dne 16.6.2008, kdy oznámil, že nechá instalovat prozatímní oplocení na svém pozemku, již za účinnosti z.č. 183/2006. Také Magistrát města Liberec souhlasil se stavbou plotu. Tj. stavebníci, učinili všechny kroky k legalizaci stavby.

Žalobci dále odmítají, že plot stojí na účelové komunikaci, přičemž své odmítavé stanovisko opírají o následující. Žalobci nesouhlasí s rozhodnutím o účelové komunikaci, ta zde nikdy neexistovala (řízení MÚ Hodkovice čj. Hso/4145/2008 a čj. Hso/ka/4145/4/2008/280). Ostatně správní orgány obou stupňů netvrdí, že stavba stojí na komunikaci ale uvádějí, že je umístěna jen na její části, a to od severní hranice ppč. [REDACTED] až k sloupku č. [REDACTED], což mělo být žalovaným zohledněno.

Nebylo v dané souvislosti přihlédnuto k tomu, že komunikační potřeba vlastníků č.45 může být zajištěna jinak, a to nikoli odspoda přes pozemek žalobce, ale seshora přes pozemek ppč.125 a 208.

Jak vyplývá z rozsudku NS sp. zn. 22 Cdo 178/2005 je třeba hodnotit účelnost odstranění stavby a je třeba přihlédnout k tomu, že stavebníci stavěli na svých pozemcích a jednali v dobré víře, že tam žádná účelová komunikace není.

Dále jak vyplývá i z rozsudku NSS čj. 3 As 33/2004-68 odstranění stavby musí být přiměřené všem zájmům, jejichž ochrana je tímto rozhodnutím sledována, tudíž nelze ani v tomto směru opomenout otázku dobré víry.

Dne 20.2.2007 bylo nařízeno odstranění dvou sloupků oplocení na hranici pozemků ppč.208 a 115, dále rozestavěné betonové zdi, 2 sloupků, závor, ale rozhodnutí ze dne 31.3.2011 již nařizuje odstranění části pletiva, části dřevěného oplocení, brány a sloupků s tím, že celková délka odstraňovaného oplocení je 23 m. Obě tato rozhodnutí stavbu označují zcela rozdílně. V posledním rozhodnutí je opět stavba označena jiným způsobem. Jedná se tedy o jinou stavbu, jak vyplývá z rozhodnutí z 20.2.2007 a rozhodnutí z 31.3.2011, ale i z rozhodnutí z 19.6.2012. Nemělo být tudíž pokračováno v řízení, ale zahájeno nové řízení. V novém řízení by stavební úřad musel postupovat již podle z.183/2006 Sb. a nikoli podle 50/1976.

Dále žalobci poukazují na to, že v napadeném rozhodnutí absentuje i řádné odůvodnění (§ 68 SR), žalovaný neuvádí úvahy, hodnocení podkladů pro rozhodnutí, tj. závěry skutkové a neuvádí ani rozbor relevantních právních norem. Rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

Výrok rozhodnutí je neurčitý, a to i přes konkretizaci oproti rozhodnutí z 31.3.2011. Nejsou spolehlivě specifikovány stavby, které mají být odstraněny. Popis staveb určených k odstranění je neurčitý, zmatečný. Pochybnosti vzbuzuje i délka odstraňovaného oplocení, která má být podle napadeného rozhodnutí 45,8 m, když předtím v rozhodnutí z 31.3.2011 bylo uvedeno jen 23 m.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření k podané žalobě setrvává na správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž argumentuje stejnými skutkovými a právními závěry. Navrhuje žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Soud zprvu připomene některé stěžejní úkony, týkající se předmětné stavby, umístěné v katastrálním území Záskalí- Hodkovice n/M na parcelách ppč. ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■.

Ing. T. oznámil podáním ze dne 1.7.2005 (doručeno dne 6.7.2005) stavbu oplocení pozemků ppč. ■■■■■ (nyní ppč. ■■■■■) a ppč. ■■■■■ (nyní ppč. ■■■■■) podle § 57 odst. 1) z.č. 50/1976 Sb. (dále jen „SZ“), na které městský úřad reagoval dne 11.7.2005 tak, ohlášení shledal nedostatečným.

Ing. T. opětovně ohlásil drobnou stavbu podáním ze dne 1.9.2005 a k ní připojil dokumentaci. Reakcí městského úřadu bylo sdělení ze dne 23.9.2005 (doručeno Ing. Tacalimu dne 27.9.2005), že stavba nesplňuje podmínky ohlášení z důvodů ve sdělení uvedených (stavba na veřejné účelové komunikaci) a současně stanovil, že oplocení lze provést jen na základě stavebního povolení (§ 57 odst. 2 SZ).

Na základě výsledků místního šetření oznámil městský úřad zahájení řízení o odstranění stavby (§ 88 odst. 1, písm. b SZ) ze dne 5.12.2006, které bylo doručeno účastníkům řízení, mj. Ing. T. a E.P., ještě v prosinci 2006.

Následně byla vydána městským úřadem rozhodnutí o odstranění stavby, a to ze dne 20.2.2007, ze dne 31.3.2011 (ta byla zrušena krajským úřadem s tím, že věc vrácena k novému projednání) a ze dne 19.6.2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 6.9.2012, které je předmětem tohoto soudního řízení.

V průběhu správního řízení a ani v podané žalobě nezpochybnili žalobci, že oba jsou stavebníky, a správní orgány s nimi, s výjimkou městského úřadu v počáteční fázi, také jednali. Tato otázka je tudíž nespornou, a proto jsou oba žalobci adresáty napadeného rozhodnutí (§ 88 odst. 1, písm. b z.č.50/1976 Sb.).

Při úvahách, zda se jedná o totožnou stavbu či nikoli, soud vycházel z obsahu správního spisu a dospěl k závěru, že jde o tutéž stavbu, jen stavebníky v průběhu řízení rozšiřovanou. Tento závěr soud opřel zejména o následující skutečnosti.

Již v ohlášení z 1.7.2005 zmiňuje (tehdy jen) Ing. T. parcely ppč. ■■■■■ (nyní ppč. ■■■■■) a ppč. ■■■■■ (nyní ppč. ■■■■■), následném ohlášení z 1.9.2005 jen rozšiřuje rozsah stavby i na část ppč. ■■■■■. Tomu koresponduje i sdělení stavebního úřadu z 11.7.2005 a zejména ze dne 23.9.2005.

Následně i místními šetřeními (např. z 27.11.2006, ale i z 25.5.2010), i z výzvy k zastavení stavebních prací (z 27.11.2006) a z kontrolní prohlídky z 14.11.2011 je jen zjištěno rozšiřování stavby a nikoli budování nové, odlišné stavby od podání z 1.7.2005, resp. z 1.9.2005. Tento závěr je potvrzován i geometrickým plánem – skutečným zaměřením plotu – z 7.9.2010. Proti takto zaměřené stavbě nebrojí v žalobě, ale ani ve svém odvolání z 26.5.2011, ve kterém požadují nové zahájení řízení a rozhodnutí již podle z.č. 183/2006 Sb.

Byť byla v průběhu stavebního řízení rozhodnutí stavebního úřadu opakovaně zrušena krajským úřadem (jedná se o prvostupňová rozhodnutí z 20.2.2007 a z 31.3.2011), řízení ve věci pokračovalo, jak bylo z moci úřední zahájeno opatřením stavebního úřadu z 5.12.2006, kontinuita řízení nebyla ze zákonných důvodů přerušena, aby byl dán důvod pro nové zahájení řízení o stavbě jiné, či z jiného relevantního důvodu. Správní orgány obou stupňů proto nepochybily, když řízení dokončily podle z.č. 50/1976 Sb., neboť nejsou splněny podmínky výjimky podle ust. § 190 odst. 3, písm. a) z.č. 183/2006 Sb. Poukazují-li žalobci na z.č. 183/2006 Sb., pak soud musí pro úplnost jen dodat s odkazem na ust. § 103, odst.1, písm. d, bod 6) tohoto zákona, že stavba plotu sice nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení, ale podléhá podle § 96 odst. 2, písm. a) územnímu souhlasu. Tím ovšem stavebníci také nedisponují.

Namítají-li žalobci nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí silničního úřadu, který deklaroval, že na částech parcel ppč. ■■■ a ppč. ■■■■ existuje veřejná účelová komunikace podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb., pak tuto žalobní námitku soud není oprávněn řešit. Soud (stejně jako správní orgány obou stupňů) byl povinen vycházet z rozhodnutí Městského úřadu Hodkovice nad Mohelkou čj. Hso/ka/4145/4/2008/2080 ze dne 14.10.2009, které bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 33/2009-2/280.9/Jk ze dne 13.1.2010. Ve věci veřejné komunikace bylo rozhodnuto pravomocně, naposled zmíněné rozhodnutí nebylo napadeno žalobou, a proto je jimi správní orgán i soud vázán.

Neodpovídá zjištění z obsahu správního spisu, že stavba byla řádně ohlášena již v roce 2005 a žalobci ji mohli tak realizovat ve smyslu § 57 odst. 2) z.č. 50/1976 Sb., jak tvrdí žalobci. Prvé ohlášení bylo shledáno neúplným, ohledně druhého bylo stanoveno stavebním úřadem, že stavbu lze provést jen na základě stavebního povolení (§ 57 odst. 1), jak vyplývá ze sdělení stavebního úřadu z 23.9.2005.

Jediným věcně a místně příslušným stavebním úřadem oprávněným rozhodnout o meritu věci v prvním stupni byl Městský úřad Hodkovice nad Mohelkou a nikoli Magistrát města Liberec. Ten také vydal jen stanovisko z hlediska ochrany krajinného rázu ve svém stanovisku ze dne 5.8.2005 ve věci odstranění sloupků, rozestavěné zdi a dvou závor a projevil souhlas s tímto postupem (dne 2.1.2007). Tzn., že ani tato stanoviska nepodporují žalobní námitky a z těchto stanovisek nevyplynulo nic, co by odůvodňovalo realizaci stavby, opak je pravdou.

Ve smyslu § 88 odst. 2) z.č. 50/1976 Sb. se odstranění stavby nenařídí, jsou-li splněny stavebníkem dvě podmínky. Musí prokázat, že stavba je souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací apod. a za druhé musí v průběhu řízení o odstranění stavby podat žádost o dodatečné povolení stavby. Tato podmínky musí být splněny kumulativně. Žádost podána nebyla a především nemůže být stavba (její část) dodatečně povolena, přetíná-

li veřejnou účelovou komunikaci. Povinnost nebránit provozu na veřejné účelové komunikaci vyplývá zejména ze z.č. 13/1997 Sb (zejména z ust. § 2 odst.1, odst.2, 19 odst. 1, 24 a také i z ust. § 42a odst.1, písm. a), jakékoli (jen) omezení ve veřejném užívání komunikace podléhá úřednímu rozhodnutí.

Správními orgány obou stupňů byla dostatečně označena stavba, pokládaná za nepovolenou tak, že správní orgány: a) označily parcely, na kterých stavba stojí a b) dostatečně a nezaměnitelně označily stavbu-plot vč. odkazu na jeho zaměření (které je obsahem spisu) Ing. S. přičemž z obsahu spisu, ale ani z žalobních tvrzení nevyplývá, že by na daných parcelách stála ještě jedna stavba tohoto druhu a určení. Ve výroku jsou také přesně i s jejich umístěním v terénu označeny stavební prvky. Není proto zřejmé, v čem spatřují žalobci neurčitost a zmatečnost rozhodnutí. Poukaz žalobců na původní rozhodnutí stavebního úřadu z 20.2.2007 a z 31.3.2011 není relevantní. Tato rozhodnutí byla krajským úřadem zrušena. Popis stavby v těchto předchozích rozhodnutích je poplatný nejen stupni rozestavěnosti plotu, ale i pečlivosti stavebního úřadu ve vyhotovování výroku správního rozhodnutí. Jak soud ale již zdůraznil, stále se jedná o jednu a tutéž stavbu, a to i s přihlédnutím k § 139, písm. a) z.č. 50/1979 Sb.. Poukazují-li žalobci na údaj o celkové délce nepovolené stavby (45,8 m), pak správní orgány reagují výhradně na postup žalobců, kteří nedbali výzev k zastavení stavby a ve stavbě (jednoho a téhož plotu) pokračovali, až stavba dosáhla zmíněné délky. Tento proces je zřetelně zjištělný i z obsahu správního spisu, který je v relaci s výrokem správních rozhodnutí učiněných v prvním a druhém stupni.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou pak poté, co žalovaný popisuje celý průběh řízení, rozvedeny právní předpoklady pro vznik stavby s konkrétními odkazy na příslušná zákonná ustanovení a konkrétní o zákonná ustanovení opřené důvody, pro které bylo nezbytné nařídit odstranění celé stavby. Správně žalovaný odkázal i na rozhodnutí silničního úřadu, které je již výše zmíněno. Soud se proto nemohl ztotožnit s názorem žalobců, že v dikci rozhodnutí absentují zákonná hlediska podle § 68 z.č., 500/2004 Sb.

Soud se také nemohl ztotožnit s názorem žalobců, že jednali v dobré víře. Jak vyplývá z výše uvedeného rozboru skutkového stavu, již od léta 2005 byl žalobce Ing. T. jednoznačně informován úřady (a to i opakovaně) o tom, že se stavbou plotu není projeven úřední souhlas, totéž vyplynulo i z výzvy k odstranění stavby, ze zahájení řízení o odstranění stavby apod., které se týká již obou stavebníků. Je ale nutné zdůraznit, že stavbu lze realizovat výhradně v souladu se stavebním zákonem (č. 50/76 Sb. popř. č. 183/2006 Sb.), zákon je zveřejněn ve sbírce zákonů a je proto plně na stavebníkovi, aby se nejprve s patřičnou právní úpravou seznámil, než ve věci bude činit jakékoli další kroky směřující k realizaci stavby. Postupuje-li stavebník jinak, neseznámí-li se s příslušnou zákonnou úpravou, popř. jí ignoruje, pak nemůže tvrdit, že jedná v dobré víře.

Soud se nemohl ztotožnit s uplatněnými žalobními námitkami obou žalobců a nezbylo mu proto, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobci neměli ve věci úspěch, a proto jim náhrada nákladů řízení nepřísluší podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 4.prosince 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu